

ΕΤΟΣ 61ον

5 Μαΐου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 18 (3127)

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς σῶμα Χριστοῦ, ἐορτάζει σήμερα σέ ὄλα τά μήκη καί τά πλάτη τῆς γῆς τή λαμπροφόρο ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως. Εἶναι τό κορυφαῖο ἰατρεικόν γεγονός πού καθορίζει τήν ὑπόστασή μας ὡς χριστιανῶν, τή χριστιανική μας πίστη. Διότι ὅπως γράφει ὁ ἀπ. Παῦλος, «εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν» (Α΄ Κορ. 15,17). Ἡ βεβαιότητά μας στό μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου τροφοδοτεῖ τό κυρίαρχον νόημα τῆς πίστεώς μας στήν αἰώνια ζωή, στήν ἀναδημιουργία τοῦ ἀνθρώπου καί στήν ἀνακαίνισιν τῆς κτίσεως.

Ἀποστολική μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως

Στό ἐρώτημα ἐάν πράγματι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ἀπαντᾷ ἡ προσωπική ἐμπειρία τῶν Ἀποστόλων, ἡ μαρτυρία τῆς πρώτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Μέ τό κήρυγμά τους πρόβαλαν τήν ἀλήθειαν τῆς Ἀναστάσεως σ' ὄλο τόν κόσμον ὡς αὐτόπτες μάρτυρες, ὅπως ὁ Κύριος τοὺς προέτρεψε «ἔσεσθέ μοι μάρτυρες... ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1,8). Καί βεβαίωσαν μέ τή διδασκαλίαν τους, τά θαύματά τους καί τήν ὑπομονή τους στίς δοκιμασίες καί τή μαρτύριαν ὅτι «Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α΄ Κορ. 15,20).

Ἡ ἰλογική τῆς φθορᾶς

Δέν χωράει στήν ἀνθρώπινη ἰλογική τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ. Διότι εἶναι μιᾷ ἀλήθειαν πού ξεπερνᾷ τοὺς νόμους τῆς φθαρτῆς φύσεώς μας. Ὅμως, πρὶν εἰσελθεῖ ἡ ἁμαρτία στήν ἀνθρώπινη φύσιν, ὑπῆρχε ἰσχυρὴ δυνατότητα καί προσδοκία ἀθανασίας καί αἰωνιότητος. Ἦταν ὁ τελικός σκοπὸς τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου, ὡς πλάσματος κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Ὑψίστου. Ὁ ἄνθρωπος διατηροῦσε συνεχὴ κοινωνία μέ τόν Θεόν, διαλεγόταν, συζητοῦσε μαζί Του καί ἡ ἔννοια τῆς ἀθανασίας ἦταν ἐφικτό γεγονός.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. α' 1-8)

Ὁ ἀναστάς Κύριος

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων, ὦ Θεόφιλε, ὃν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος Ἁγίου οὗς ἐξελέξατο ἀνελήφθη· οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὄπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου· ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ; Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὗς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ὅμως, πού εἰσῆλθε ἡ ἁμαρτία στὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος ἐζησε τὴν ἐμπειρία τῆς ἀπομάκρυνσής του ἀπὸ τὸν Θεό, εἰσῆλθε στὴν ἐμπειρία τοῦ θανάτου. Ἀλλοιωθῆκε ἡ λογικὴ του καὶ ἡ συνείδησή του. Ἡ ἀθανασία καὶ ἡ αἰωνιότητα ἐγιναν ἀνεκπλήρωτοι πόθοι καὶ ὄνειρα. Διότι μαζί μὲ τὴν ἁμαρτία εἰσῆλθε ἡ φθορά καὶ ὁ ἄνθρωπος κλήθηκε πιά νὰ ζεῖ μέσα σὲ μιὰ διαφορετικὴ πραγματικότητα, τὴν πραγματικότητα τῆς φθαρτῆς φύσεως. Γεγονός πού δέν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀντιληφθεῖ μὲ τὴ λογικὴ αὐτὴ τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ πίστη στὴν ἀφθαρσία

Ὁ Χριστός, ὅμως, μὲ τὴν Ἀνάστασή Του, ἐπανεφέρε τὴν πίστη στὴν ἀφθαρσία τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Ἐγίνε ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ πνευματικός, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν παλαιὸ Ἀδάμ, τὸν κοϊκό. Δέν ἦταν ὁ ἄνθρωπος ὁ στερημένος ἀπὸ τὴ χάρη τῆς αἰωνιότητας, ἀλλὰ ὁ Θεάνθρωπος «πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας» (Ἰω. 1,14). Γιά μᾶς τοὺς πιστοὺς, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀπ. Λουκᾶς στό βιβλίῳ τῶν Πράξεων, ὁ Χριστός «παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα» (Πράξ. 1,3). Δηλαδή ἀπέδειξε τὴν Ἀνάστασή Του μὲ τὴ ζωντανὴ παρουσία Του, χρησιμοποιώντας πολλοὺς πειστικούς τρόπους καὶ ἀποδείξεις, ἐμφανιζόμενος στοὺς μαθητὲς του συνεχῶς γιὰ σαράντα μέρες. Τὴν ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως ἐζησαν ἔντονα καὶ οἱ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας, στοὺς ὁποίους ἐμφανιζόταν ὁ ἀναστάς Ἰησοῦς γιὰ νὰ τοὺς ἐνισχύσει πρὸ τοῦ μαρτυρίου τους. Τὴν ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως ζοῦμε καὶ μεῖς μέσα στὴ λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Εἰς τό πρῶτον βιβλίον, ὦ Θεόφιλε, ἐμίλησα δι' ὅλα, ὅσα ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε νά κάνη καί νά διδάσκη, μέχρι τῆς ἡμέρας πού ἀνελήφθη, ἀφοῦ ἔδωκε διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐντολάς εἰς τοὺς ἀποστόλους, πού εἶχε διαλέξει. Εἰς αὐτοὺς παρουσιάσθηκε ζωντανός μετὰ τὰ πάθη του μέ πολλὰς ἀποδείξεις, διότι ἐπὶ σαράντα ἡμέρας παρουσιάζετο εἰς αὐτούς καί μιλοῦσε διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Καί καθ' ὃν χρόνον τοὺς συνανεστρέφετο, τοὺς παρήγγειλε νά μὴ φύγουν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ἀλλὰ νά περιμένουν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Πατέρα, τὴν ὁποίαν, εἶπε, “Ἀκούσατε ἀπὸ ἐμέ, ὅτι ὁ μὲν Ἰωάννης ἐβάπτισε μέ νερό, ἀλλὰ σεῖς θά βαπτισθῆτε μέ Πνεῦμα Ἅγιον, ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες”. Ὅταν λοιπὸν ἦσαν συγκεντρωμένοι τὸν ἐρωτοῦσαν, “Κύριε, μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ καιρὸς πού θά ἀποκαταστήσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰσραὴλ;”. Αὐτὸς δέ τοὺς εἶπε, “Δέν εἶναι δική σας ὑπόθεσις νά ξέρετε τοὺς χρόνους ἢ τοὺς καιροὺς, τοὺς ὁποίους ὤρισε ὁ Πατέρας κατὰ τὴν δικὴν του ἐξουσίαν, ἀλλὰ θά λάβετε δύναμιν, ὅταν ἔλθῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπάνω σας, καί θά εἴσθε μάρτυρές μου εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καί εἰς ὀλόκληρην τὴν Ἰουδαίαν καί Σαμάρειαν καί μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς”.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Ἡ Ἀνάστασις γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο

Ἐπειδὴ μέ τὴν κυριαρχία τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας ἔχει ἐπικρατήσει ὁ ὀρθὸς λόγος καί ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, δέν εἶναι εὐκόηο νά γίνει ἀποδεκτό, μέ τέτοιες μεθόδους, τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. Διότι λείπει ἡ ἐπιστάσις, ἡ παρουσία, ὁ φωτισμὸς καί ἡ ἐμπειρία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἀπ. Λουκᾶς γράφει ὅτι ὁ Κύριος ἔδωσε τὴν ἐντολή στους μαθητές του νά κηρύξουν αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια «διὰ Πνεύματος Ἁγίου» (Πράξ. 1,2), δηλαδὴ μέ τὴ δύναμιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Γι' αὐτὸ καί ὁ ἴδιος τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι θά λάβουν τὴ δύναμιν τοῦ Παρακλήτου γιὰ νά γίνει πιστευτὸ τὸ κήρυγμά τους· «λήψεσθε δύναμιν, ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (στ. 8). Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ἐνίσχυσε τοὺς Ἀποστόλους μέ τὴ δεισδυτικὴ δύναμή Του, ὥστε νά εἰσέρχεται ὁ λόγος τους στὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καί τοῦ νοῦ καί νά τοὺς πείθει γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ κηρύγματος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ νά ἀντέξει καί νά ἀποδεχθεῖ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τὸ γεγονός ὅτι Χριστὸς Ἄνεστη καί ὡς ἐκ τούτου ὑπάρχει ζωὴ μετὰ θάνατον, χρειάζεται τὴ συνδρομὴ, τὴ βοήθεια, τὸ φωτισμὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐπιστάσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Νά φωτίσει τὸ νοῦ καί τὴ γνώση τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου ὅτι ἡ πραγματικότητα τῆς ζωῆς δέν περιορίζεται μέσα στὰ πλῆαισια τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Ἐπεκτείνεται πολὺ περισσότερο. Ὑπάρχει ἡ πραγματικότητα τῆς ἀθανασίας πού βιώνεται ὡς ἐμπειρία μέσα στὴ λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καί βε-

5 Μαΐου 2013: ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ
«Η ΖΩΗΦΟΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»,
Ειρήνης μεγαλομάρτυρος (β' αι.), Εύθυμίου επσκοπού Μαδύτου,
Έφραϊμ όσιομάρτυρος του νέου.
Ήχος: — Έωθινόν: — Απόστολος: Πράξ. α' 1 - 8 – Εύαγγέλιον: Ίω. α' 1 - 17.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 12 Μαΐου, Άντίπασχα (του Θωμᾶ).
Άπόστολος: Πράξ. ε' 12 - 20 – Εύαγγέλιον: Ίω. κ' 19 - 31.

βαιώνεται μετά θάνατον. Αὐτή εἶναι ἡ διακονία τῶν μυστηρίων τῆς, νά μιήσει τόν ἄνθρωπο στήν ὑπέρ ἰλόγον ἀλήθεια, πού εἶναι ὁ ἀναστάς Ἰησοῦς Χριστός, καί νά τόν καταστήσει μέτοχο τῆς αἰώνιας ζωῆς καί ἀθανασίας πού δώρισε ὁ Κύριος.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Σήμερα κερδίσαμε σπουδαία καί λαμπρή νίκη, σήμερα ὁ Κύριός μας ἀφοῦ ἔσπῃσε τό τρώπαιο τῆς νίκης κατά τοῦ θανάτου καί ἐξαφάνισε τήν ἐξουσία τοῦ διαβόλου, μέ τήν Ἀνάστασή Του μᾶς χάρισε τό δρόμο τῆς σωτηρίας. Ἄς χαιρόμαστε λοιπόν ὅλοι, ἄς σκιρτᾶμε ἀπό χαρά καί ἀγαλλίαση. Γιατί, ἄν κι ἐκεῖνος πού νίκησε καί ἀναδείχτηκε θριαμβευτής τοῦ θανάτου εἶναι ὁ Κύριός μας, ἡ ἀγαλλίαση καί ἡ χαρά εἶναι καί δική μας, γιατί ὅλα τά ἔκανε γιά τή δική μας σωτηρία. Καί μάλιστα ὁ Χριστός νίκησε τό διάβολο μέ τά μέσα πού κι ἐκεῖνος πολέμησε καί νίκησε ἐμᾶς... Ἄντί γιά τήν Εὐᾶ ἔχουμε τήν Μαρία. Ἄντί γιά τό ξύλο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ, ἔχουμε τό ξύλο τοῦ σταυροῦ. Ἄντί γιά τό θάνατο τοῦ Ἀδάμ ἔχουμε τό θάνατο τοῦ Κυρίου.

Ἄπό τό βιβλίο: Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου,
Ἐομιλίες στά γεγονότα τῆς θείας Οἰκονομίας, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀτικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοῦς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λιευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρεαίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr